

Zelený štvrtok

Naháč 28. marca 2024

Jn 13, 1 – 15

Milé sestry a bratia v Kristovi

Vstupujeme do slávenia vrcholu kresťanského roka. Veľká noc nám v skratke naznačuje, o čo vlastne v kresťanstve ide. Tak, ako Ježiš odovzdal svoj život - aby ho ale znovu získal, aj nám pripomína túto premenu. Aj my kresťania máme postupne odovzdávať svoje životy, aby sme ich nanovo, premenené získali. Nie je to len koniec nášho života, ale premena sa má tiahnuť celým našim životom. V celom živote máme byť orientovaní smerom dopredu, do budúcnosti, aby sme svoj život nielen uchránili, ale aby sme sa ho naučili aj premenený odovzdať ďalej. Aby sme aj my mali účasť na obnove života, cez Ježiša na jeho vzkriesení.

K tomu nás povzbudzuje aj slávenie Eucharistie. Nielen dnes - vždy, keď berieme do rúk Kristovu hostiu a Kristov kalich. Čím sme starší, tým viac si môžeme na základe skúseností nášho života uvedomiť, čo všetko slávenie eucharistie znamená. Aj ja si čoraz viac uvedomujem skrytú tichú radosť zo stretnutia s Pánom. Pre prvých kresťanov slávenie eucharistie znamenalo v prvom rade radostné a v podstate aj hlavné stretnutie s Pánom - s Ježišom, ktorého druhý príchod očakávali. Prichádzali naň s radosťou a s ešte väčšími posilnení v radosti a v nádeji z neho odchádzali.

Eucharistia naznačuje jednotu nás kresťanov s Ježišom, a zároveň je aj zdrojom jednoty medzi nami. Je to niečo podobné ako sa snažia vyjadriť dnes niektoré moderné hudobné štýly: chcú vyjadriť (jednoduchými prostriedkami – napr. rytmom) jednotu zúčastnených - počúvajúcich, či tancujúcich na diskotéke – bez ohľadu na ich rôznosť, pohlavie, pôvod, či farbu pleti. Tak je to aj s eucharistiou, ona nás má v radosti zjednotiť. My katolíci máme aj špeciálne miesto v chráme, ktoré túto jednotu naznačuje: je ním svätostánok, alebo ako ho niekedy nazývame: bohostánok. Bohužiaľ aj on nám dnes pripomína otázku – prečo sa dnes nemôžeme všetci zúčastniť na spoločnom slávení eucharistie. Bohostánok dnes zostáva prázdny - s otvorenými dverami. Prázdny bohostánok je pre nás výzvou, aby sme po prítomnosti Pána aj spoločne túžili, aby sme za ňu spoločne prosili a snažili sa jej napomôcť, prinajmenšom svojou modlitbou. Prázdny bohostánok nám pripomína, že nie na všetko vieme dať jednoznačnú odpoveď, nie všetky problémy vieme okamžite riešiť. Niekedy to chce aj čas, ale zároveň nesmieme strácať nádej, pohľad do budúcnosti.

Povzbudiť nás v tom môže aj dnešné evanjelium. Hovorí sa v ňom, že Ježiš vo vedomí, že prišla jeho hodina, hodina odchodu z tohto sveta robí posledné prípravy – slávi s učeníkmi veľkonočnú večeru. Aj v Ježišovom živote má všetko svoj čas, svoje miesto. Na začiatku, na svadbe v Káne ešte svojej matke povedal: Žena, čo chceš, ešte neprišla moja hodina. Pri poslednej večeri už ale hovorí: Otče nadišla hodina, aby si oslávil svojho Syna a aby Ťa Syn oslávil.

Ježiš sám z vlastnej vôle pristupuje k tomuto osláveniu. Aj my musíme niekedy dorásť, dospieť, aby sme určité skutky konali sami od seba. To podstatné v našom živote sa nedá vynútiť. Aj nám niekedy ešte v živote chýbajú skúsenosti, chýba nám čas. Mnohé sa ale postupne mení. A zároveň by sme mali dorásť do poznania, že Boh má v našom živote mať prvé miesto. V tých podstatných veciach nie my konáme, my sme len jeho nástrojom - koná ten, čo je nad nami. V jednote s ním môžeme aj my

dospieť k skutočnému osláveniu s Bohom, v Bohu. Tak, aby naše slávenie eucharistie bolo radostnou oslavou, ktorá vychádza z nášho premeneného srdca.

Viliam Arbet